

gevaarlijken sprong waagde, daar was, om het verwoede dier met een enkel schot neer te vellen.

Geen dank jegens den goeden schutter werd door den vader gesproken. Hij maakte een kleinen omweg, om den pas gevallen tijger te ontwijken en naderde met kalmen tred den moedigen zoon.

De rottang werd opgeheven en daalde met zwiepend geluid op het gelaat van den zoon neder.

„Vervloekeling, die ge zijt; ge waagt uw leven voor eene zaak van den „man, dien ik haat; gij gebruikt het geweer, dat mij heilig is, in het belang „van de deern, die u in hare kluisters wil smeden. Ik vervloek u!”

En ten tweede male werd de rottang opgeheven.

Verwongen was het gelaat van den zoon; de rechterhand omklemde nog steeds het gevaarlijke wapen, de kris; de spieren van den rechterarm spraken van kracht en woede. En nog vóór de rottang ten tweeden male den zoon trof, had deze den stoot gewaagd, die een einde aan het leven van den vader zou gemaakt hebben, toen als het ware gelijktijdig de armen van vader en zoon gegrepen werden. Men wilde Achmad binden, doch hij wist zich los te maken en vluchtte het bosch in. De vader hield de mannen terug, die den vluchteling wilden volgen en na den zoon, die niets misdreven had dan gehoor te geven aan de ingeving van het gemoed, nogmaals vervloekt te hebben, keerden de mannen huiswaarts. Pa-Achmad nam het geweer mee.

Lang doolde Achmad in het bosch rond. Hij begreep, dat hij in zijn kampong, waar zijn vader veel invloed had, niet behoefde terug te keeren. De kastijding, die eene dikke, pijnlijke striem op zijn gelaat had achtergelaten, vervulde hem bovendien met haat, met haat, zooals een Javaan kan haten. Doelloos doolde hij rond. De zon schoot hare stralen loodrecht ter aarde; hij had reeds tweemalen zijne dorst gelescht met de melk van een klappernoot, die hij overvloedig in het bosch vond, en nog geen oogenblik had hij er over nagedacht, wat hem te doen stond. Hij kon den nacht in het bosch niet doorbrengen; hij had niets van waarde bij zich, dat hij te gelde kon maken. En waarheen zou hij zich begeven? Dan weer dacht hij aan Sarina en aan het oordeel, dat zij zou vellen over zijne handelingen jegens den vader. Zij zou hem niet veroordeelen.

Ook een vader kan misbruik maken van zijn gezag over een zoon, die man is. En dat hij man was, hij had het dezen ochtend getoond door den moed, waarmede hij den tijger in zijnen schuilhoek had opgezocht. Zou een jongeling zóó kunnen liefhebben, zooals hij Sarina beminde? Neen, daarvoor moest men man zijn.

Hij zette zich in de schaduw neder, om gedekt te zijn tegen de zonnestralen en leunde tegen den boom, waarachter hij zich verscholen had, toen hij den tijger schoot. Lang, zeer lang had hij daar gemijmerd, toen hij opschrikte door gekraak van doode takken.

Zijne eerste gedachte was „een tijger”, doch ook oogenblikkelijk was zij weggevaagd door eene hem welbekende verschijning.